

A & fiat limus, quo paulatim festucas vel minutos surculos sibi colligat, atq; adhærere faciat. eo genere nidi totius fabricam struit, vt quasi pauimentum solo pulli eius intra aedes suas sine offensione versetur, nec pedè aliquis iterferat per rimulas texturati, aut teneris frigus irreat. Sed hoc industriæ iudicium prope cõmune multis aibus: illud vero singulare, in quo est præclara cura pietatis, & prudētis intellectus & cognitionis insignie, tum quedam medicæ artis peritiã, quod si qua pulli eius fuerint cecitate suffusi oculos siue compuncti, habet quoddã medendi genus quo possit eorũ lumina intercepto vsui reformare. Nemo igitur de inopia queratur, quod vacuas pecuniæ proprias aedes reliquerit. Pauperior est hirundo, quæ vacua aëris abundantia industriã. Edificat, nec impedit: tecta attollit, & nihil aufert proximi, nec indigentia & paupertate ad nocendum alii compellitur, nec in graui filiorũ imbecillitate desperat. Nos vero & paupertas afficit, & inopie necessitas vexat, & plerõsq; indigentia cogit in flagitiũ, impellit in crimẽ. Lucri quoq; studio in fraudes versam⁹ ingeniu, aptam affeclũ, atq; in grauissimis passionibus spem depomus, fractisq; animo resoluimur, iprouidi & tertes tacemus, cã de diuina miseratione tunc sperãdũ amplius sit, cum præsidia humana defecerint.

† als officium.

Vt ex vsu & pietate cornicã discant homines amare filios. Et de foeminarũ nostri generis patrũq; in filios impietate. Et hinc de excofatione accipitru & aquilarũ, B quã durã aduersus foetus suos ferunt habere indementiã. De pietate quoq; fulicẽ quẽ abdicatũ aquilẽ pullum cã sua prole connectit & nutrit. Caput. XVIII.

DISCANT homines amare filios ex vsu & pietate cornicum, quæ etiam volantes filios comitatu sedulo prosequuntur, & solite ne teneri forte deficiant, cibum suggerat, ac plurimo tẽpore nutriendi officia non relinquunt. At vero foeminae nostri generis cito ablaclant etiã illos quos diligunt: aut si ditiores sunt, lassare fastidiunt. Pauperiores vero abiciunt paruulos & exponunt, & deprehesos abnegant. Ipse quoq; diuites, ne per plures suum patrimoniũ diuidatur, in vtero partus pprios necant, & paricidalibus luctis in ipso genitali alio pignora sui ventris extinguunt, priusq; auferuntur vitã, q̃ traditur. Quis docuit nisi homo filios abdicari? Quis reperit tam immittia patrum iura? Quis inter naturæ fraternæ cõsortia fratres impares fecit? Vnius diuitis filii diuersa forte ceduntur. Alius totius paternæ fortis adscriptionibus inundatur, alius opulentiã hæreditatis patriæ deplorat exhaustam atq; inopem portionẽ. Nunquid natura diuisit merita filiorum? Ex pari omnibus tribuit quod ad nascendi atq; viuendi possint habere substantiã. Ipsa vos doceat nõ discernere patrimonio, quos titulo germanitatis equalis. Etenim quibus dedistis cõmuniter esse quod nati sunt, non debetis his vt id cõmuniter habeant in quod a natura substituti sunt, iudere. Accipitres feruntur in eo duram aduersum proprios foetus habere indementiã, quod vbi eos aduerterint tentare volatus primordia, nidis eiciunt suis, cõtinuoq; eliminant, ac si morentur, propulsant pennis atq; præcipitã, verberant alis, coguntq; audere quod trepidant, nec vllum postea deserunt his munus alimonie. Quid mirum tamen si rapere asueti, nutrire fastidiunt? Consideremus ad hoc esse generatos, vt etiã aues ad cauendum formido exerceat, ne passim curas relaxet, sed pericula predonibus declinãda prospiciant. Deinde cã his natura quoddã predandi munus inoleuerit, magis a tenero pullos suos insitituere videntur ad prædam, q̃ pastus abdicare cõpendiis. Caudent ne in tenera ætate pigrescant, ne soluantur deliciis, ne marcescant ocio, ne discant cibum magis expectare q̃ querere, ne naturę sue

De accipitribus.

deponant vigorem. Intermittit studia nutriendi, vt in D vsus rapiendi audere compellant. A quila quoq; plurimo sermone surpatur quod suos abdicet foetus, sed nõ vtrumq; verũ vnum ex pullis duobus. Quod aliqui fieri putauerunt geminandorũ alimentorũ fastidium. Sed id nõ arbitror facile credendum, præsertim cum Moyses tantum testimoniũ pietatis in pullos suos huic dederit aui, vt diceret: Sicut aquila protegit nidum suũ, & sup pullos suos confidit, & expandit alas suas, & assumpsit eos, & suscepit super scapulas suas: dominus solus ducebat eos. Quomodo ergo expãdit alas suas, si occiderit alterũ? Vnde putõ nõ auaritia nutriendi eum in clementẽ fieri, sed examine iudicãdi. Semper enim fertur probare quos genuit, ne generis sui inter omnes aues quoddã regale fastigium degeneris partus deformitas decoloret. Itaq; asseritur quod pullos suos radiis Solis obiciat, atq; in aeris medio pio paruulos vngue suspens data: ac si quis repercussus Solis lumine intrepidam oculorum aciem inoffenso intrendi vigore seruauerit, probatur quod veritatẽ naturæ sinceri obtutus constantia demonstrauerit. Sin vero lumina sua perstriclus radio Solis inflexerit, quasi degener & tanto indignus parẽ reicitur, nec estimatur educatione dignus, qui fuit indignus susceptione. Non ergo eũ acerbitate naturæ, sed iudicii integritate cõdenat: nec quasi suum abdicat, sed quasi alienum recusat. Hanc tñ, vt quibusdã videtur, regalis auis inclementiam, plebeię auis excofata demẽtia. Auis enim cui fulica nomen est, quæ græce dicitur De fulica. Phene, susceptũ illum siue abdicatũ siue non agnitũ aquilæ pullum cã sua prole connectit, atq; intermiscẽs suis, eodem quo pprios foetus maternæ sedulitatis officio, & pari nutrimentorũ subministratiõne pascit & nutrit. Ergo Phene alienos nutrit, nos vero nostros immiti crudelitate proicimus. Aquila vero si proiciat, nõ quasi suum proiciat, sed quasi degenerem non recognoscit nos; quod peius est, quos nostros recognoscimus, abdicamus.

De aquila

Deut. 32.

De fulica.

De turturis viduitate, exhortationeq; mulierum vt discant quanta sit viduitatis gratia, quæ etiã in aibus prædicatur. Caput XIX.

SED veniamus ad turturẽ, quã lex dei velut De turtur castæ hostiẽ munus elegit. Deniq; cã domire. nus circa daretur, oblatã est, quia scriptũ est in lege domini vt darent hostiam par turturum, aut duos pullos columbarũ. Hoc est em verum Chnisi sacrificiũ, pudicitia corporalis, & gratia spiritalis. Pudicitia ad turturẽ refertur, ad columbã gratia. Fertur etenim turtur vbi iugalis propriũ fuerit amissione viduata, pertesum thalamos & nomen habere cõiugii, eo quod primus amor sefellit eam dilecti morte B deceptam, quoniã & infidelis ad perpetuitatem fuit, & amarus ad gratiã, qui plus doloris ex morte q̃ suauitatis ex charitate generauerit. Itaq; iterare coniunctionẽ recusat, nec pudoris iura aut complaciti viri resoluti fœdera, illi soli suam charitatẽ reseruat, illi custodit nomẽ vxoris. Discite mulieres quanta sit viduitatis gratia, quæ etiã in aibus prædicatur. Quis igitur habet leges turturi dedit? Si hominẽ quero, nõ inuenio. Homo em nullus est ausus, quando nec Paulus ausus est leges tenendæ viduitatis prescribere. Deniq; ipse ait: Volo ergo iuniores nubere, filios pcreare, matrefamilias esse, nullam occasione dare aduersario. Et alibi: Bonũ est illis si sic permaneat, quod si se nõ cõtinẽt, nubãt. Melius est em nubere q̃ vri. Optat Paulus in mulieribus, quod in turturibus perseverat. Et alibi iuniores hortatur vt nubant, quia mulieres nostræ turturũ pudicitia implere vix possunt. Ergo turturibus deus hãc infudit affectum, hanc virtutem cõtinentiã dedit, qui solus potest præscribere qd omnes sequatur. Turtur nõ virtutẽ flore

1. Tim. 5.

1. Cor. 7.